

KNEGTEL (*Hendrik*), Missionaris, Witte Pater (Tilburg, 27.9.1880 - Boudewijnstad, 22.2.1919). Zoon van Alfonsus en van Beijns, Adriana.

In 1900 trad H. Knegtel in het seminarie van de Witte Paters te Bokstel (Nederland). Zijn proefjaar maakte hij door in het noviciaat te Maison-Carrée (1902-1903). Hij werd priester gewijd te Karthago (Tunesië), op 29 juni 1906. 4 augustus daaropvolgende ging hij schep te Marseille, naar het vikariaat Opper-Kongo. Het reisgezelschap bestond uit 5 Paters, waarvan vier Hollanders en 2 Broeders. In goede gezondheid te Boudewijnstad aangekomen en aldaar triomfantelijk onthaald, werd de reizigers enige dagen rust gegund. Zeer Eerw. Pater Huys, die tijdelijk Mgr. Roelens verving, benoemde Pater Knegtel als ekonoom te Mpala. Vergezeld van zijn overste, Pater L. Verstraete, kwam P. Knegtel op 5 november in die missie aan. Amper twee jaar later zou P. Knegtel als overste van Mpala aangesteld worden (april 1908).

In september 1909 werd P. Knegtel overgeplaatst naar Lukulu-H.Hart. Op 16 mei 1910 kreeg hij als overste het bestuur van die lastige missie in handen. Urua, het land der Baluba, stond aangetekend als het land der menseneters, waar ook de geheime sekten hoogtij vierden. Niettegenstaande alle inspanningen ging het werk der missionarissen traag vooruit. De missie telde ongeveer 250 gedoopten; 2 à 3 000 mensen lieten zich onderrichten in 'n twintigtal dorpen; de school trok een zeker aantal jongens aan, waarvan de beste naar de katechistenschool te Lusaka gezonden werden.

Gedurende 12 volle jaren zal P. Knegtel zich uitsloven bij de bekering van de wederspannige Baluba. In 1922 is voor hem de tijd gekomen om te gaan uitrusten in het vaderland. Hij verlaat Lukulu op 14 juli. Op 13 september 1923 gaat hij voor de tweede maal schep en komt 4 november weer te Lukulu aan. Niet voor lange tijd: want ondanks alie edelmoedige offers en noeste vlijt heeft de

missie geen vorderingen gemaakt; ze telt slechts iets meer dan 200 kristenen en een goed honderdtal katechumenen. De streek ontvolkt zich al meer en meer, door allerlei ziekten en door uitwijking naar de Europese centra. Op 24

juni 1900 gesticht door P. Termaat bij sultan Kyombo Mbayo, werd de Lukulu-missie kort na de maand juni 1924 naar Mpweto, op het Moëro-meer overgebracht.

Te Mpweto had P. Knegtel te doen met een zeer gemengde kristenheid. „De missie bestaat uit kristenen zowat van overal gekomen”. In oktober 1927, vernielde een felle brand bijna heel de missie. Toen de streek later veel van zijn inwoners en inwijkelingen verloor, beantwoordde ook deze missie niet meer aan de verwachtingen der missionarissen. In februari 1928 werd ze opgegeven en P. Knegtel naar Boudewijnstad teruggeroepen. Tot overste te Lusaka benoemd, kwam hij daar op 26 november aan. Een smartelijk voorval stelde een einde aan zijn aardse loopbaan. Toen hij op 9 februari 1929 per moto van ziekenbezoek terugkwam, reed hij over een brug. Een der planken begaf en de Pater viel zwaar voorover op het hoofd. Aanvankelijk meende men niet voor een erg geval te staan. Doch de toestand van de Pater verergerde al meer en meer. Men bracht hem over naar Boudewijnstad, met de bedoeling hem per boot naar het hospitaal te Albertstad over te brengen. Doch 's anderdaags verergerde zijn toestand en in de namiddag gaf hij zijn ziel aan God terug en werd de dag daarop ten grave gedragen.

Pater Knegtel was een ijverig missionaris, een felle werker, zeer bij de hand onder materiëel opzicht. De missiegebouwen te Lukulu waren van de best verzorgde van het Opper-Kongovikariaat. Altijd optimist kon hij goed over de baan met zijn wilde Baluba en telde hij niets dan vrienden onder de Blanken. Overigens een goed mens, altijd tevreden en opgeruimd van aard.

[W.R.] 5 januari 1957.
P.M. Vanneste (†).

Maandschrift der Witte Paters, Antwerpen, In memoriam Pater Hendrik Knegtel, 1929, blz. 170, 285.